

Sygn. akt IV CSK 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Gminie Miejskiej [...]
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - Stowarzyszenia w R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 907/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Pogląd, że art. 484 § 2 k.c. nie ogranicza możliwości redukowania kary umownej zastrzeżonej w umowie zawartej pomiędzy przedsiębiorcami nie budzi wątpliwości judykatury (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., V CSK 34/06 i z dnia 27 lutego 2009 r., II CSK 511/08 - nie publ.), jak również nie budził wątpliwości Sądu drugiej instancji. Przedstawione zagadnienie prawne, czy sąd ma podstawy do zachowania większej powściągliwości korzystania z instytucji kary umownej zastrzeżonej w stosunkach pomiędzy profesjonalistami, niż w stosunkach pomiędzy podmiotami profesjonalistami nie będącymi, jak i argumentacja powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd drugiej instancji dokonał szczegółowej i wnikliwej oceny wielu okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę miarkowania, a pogląd o profesjonalnym

charakterze obu stron został wyrażony jedynie w odniesieniu do postanowień umownych o zakresie kary umownej. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP, nr 15 - 16, poz. 243). Nie zostały również wskazane argumenty przemawiające za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku w kontekście motywów Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)